

“मीठे बच्चे – आत्म-अभिमानि बन्ने अभ्यास गरेमा दैवी गुण आउँदै जान्छन्, विकारी सो च समाप्त हुन्छ, अपार खुशी रहन्छ ।”

प्रश्न:- आफ्नो चलनलाई सुधार्न वा अपार खुशीमा रहन कुन चाहिँ स्मृति सधैं राख्नु पर्छ?

उत्तर:- सदा स्मृति रहोस्- हामीले दैवी स्वराज्य स्थापना गरिरहेका छौं, हामी मृत्युलोकलाई छोडेर अमरलोकमा गइरहेका छौं। यसै स्मृतिबाट धेरै खुशी रहन्छ, चलन पनि सुधिरै जान्छ किनकि अमरलोक नयाँ दुनियाँमा जानको लागि दैवी गुण अवश्य हुनु पर्छ। स्वराज्यको लागि धेरैको कल्याण पनि गर्नु पर्छ, सबैलाई बाटो बताउनु पर्छ।

ओम् शान्ति । बच्चाहरूले आफूलाई यहाँको सम्झिनु हुँदैन। तिमीलाई थाहा छ- हाम्रो जुन राज्य थियो जसलाई रामराज्य वा सूर्यवंशी राज्य भनिन्छ त्यहाँ कति धेरै सुख-शान्ति थियो। अब हामी फेरि देवता बनिरहेका छौं। पहिले पनि बनेका थियौं। हामी नै सर्वगुण सम्पन्न... दैवी गुणवाला थियौं। हामी आफ्नो राज्यमा थियौं। अहिले रावण राज्यमा छौं। हामी आफ्नो राज्यमा धेरै सुखी थियौं। त्यसैले भित्र-भित्रै धेरै खुशी र निश्चय हुनु पर्छ किनकि तिमी फेरि आफ्नो राजधानीमा गइरहेका छौ। रावणले तिम्रो राज्य खोसेको छ। तिमीलाई थाहा छ- हाम्रो आफ्नो सूर्यवंशी राज्य थियो। हामी रामराज्यका थियौं, हामी नै दैवी गुणधारी थियौं, हामी नै धेरै सुखी थियौं फेरि रावणले हाम्रो राज्य-भाग्य छिन्यो। अहिले बाबा आएर आफ्नो र पराइको रहस्य सम्झाउनु हुन्छ। आधाकल्प हामी रामराज्यमा थियौं फेरि आधाकल्प हामी रावण राज्यमा रह्यौं। बच्चाहरूलाई हरेक कुराको निश्चय भयो भने खुशी पनि रहन्छ र चलन पनि सुधिरन्छ। पराइ राज्यमा अहिले हामी धेरै दुःखी छौं। हिन्दुहरू सम्झिन्छन्- हामी पराई राज्यमा दुःखी थियौं, अहिले सुखी छौं आफ्नो राज्यमा। तर यो हो अल्पकाल काग विष्टा समान सुख। तिमी बच्चाहरू अब सदाकालको सुखको दुनियाँमा गइरहेका छौ। त्यसैले तिमी बच्चाहरू भित्र धेरै खुशी हुनु पर्छ। ज्ञानमा छैनन् भने पत्थरबुद्धि समान छन्। तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ- हामी अवश्य आफ्नो राज्य लिनेछौं, यसमा कष्टको कुनै कुरा छैन। राज्य लिएका थियौं फेरि आधा कल्प राज्य गर्यौं फेरि रावणले हाम्रो कला-काया नै समाप्त गरिदियो। कुनै राम्रो बच्चाको जब चलन बिग्रियो भने भनिन्छ के तिम्रो कला-काया समाप्त भइसक्यो? यो हो बेहदको कुरा। बुझ्नु पर्छ मायाले हाम्रो कला-काया समाप्त गरिदियो। हामी गिर्दै आयौं। अब बेहदका बाबाले दैवी गुण सिकाउनु हुन्छ। त्यसैले खुशीको पारो चढ्नु पर्छ। शिक्षकले ज्ञान दिन्छन् भने विद्यार्थीहरूलाई खुशी हुन्छ। यो हो बेहदको ज्ञान। आफूलाई हेर्नु छ- ममा कुनै आसुरी गुण त छैन? सम्पूर्ण बनेनौं भने सजाय खानु पर्ने छ। तर हामीले सजाय किन खाने? त्यसैले बाबा, जसबाट यो राज्य मिल्छ उहाँलाई याद गर्नु पर्छ। दैवी गुण जुन हामीमा थियो त्यो अब धारण गर्नु पर्छ। त्यहाँ यथा राजा-रानी तथा प्रजा सबैमा दैवी गुण थियो। दैवी गुणलाई त सम्झन्छौं होइन। यदि कसैले बुझ्दैनन् भने धारणा कसरी गर्छन्? गायन पनि गर्छन् सर्वगुण सम्पन्न... त्यसैले पुरुषार्थ गरेर यस्तो बन्नु पर्छ। बन्नमा मेहनत लाग्छ। विकारी दृष्टि हुन जान्छ। बाबा भन्नुहुन्छ- आफूलाई आत्मा सम्झियौं भने अशुद्ध विचार समाप्त हुन्छन्। युक्ति त बाबाले धेरै बताउनु हुन्छ, जसमा दैवी गुण छन् उसलाई देवता भनिन्छ, जसमा छैन उसलाई मनुष्य भनिन्छ। हुन त दुवै मनुष्य हुन्। तर देवताहरूलाई किन पुज्दछन्? किनकि उनीहरूमा दैवी गुण छन् र उनीहरूको (मनुष्यको) कर्तव्य बाँदर जस्तो छ। कति आपसमा लडाईं-झगडा आदि गर्छन्। सत्ययुगमा यस्तो कुरा हुँदैन। यहाँ त हुन्छ। अवश्य आफ्नो भूल भयो भने सहन गर्नु पर्छ। आत्म-अभिमानि अवस्था छैन त्यसैले सहन गर्नु पर्छ। तिमी जति आत्म-अभिमानि बन्दै जान्छौ त्यति दैवी गुण धारण हुन्छ। आफ्नो जाँच गर्नु पर्छ, हामीमा दैवी गुण छ? बाबा सुखदाता हुनु हुन्छ भने बच्चाहरूको काम हो सबैलाई सुख दिनु। आफ्नो दिलमा सोध्नु पर्छ, हामी कसैलाई दुःख त दिदैनौं? तर कसै-कसैको बानी नै यस्तो हुन्छ जो अरूलाई दुःख नदिइकन रहन सक्दैनन्। बिलकुल सुधिरैदैनन् जसरी पिञ्जडाको पंछी (जेल बर्ड)। ती जेलमा नै आफूलाई सुखी सम्झिन्छन्। बाबा भन्नुहुन्छ- त्यहाँ त जेल आदि हुँदैन, पाप हुँदै-हुँदै जसकारण जेलमा जानु परेस। यहाँ जेलमा सजाय भोग्नु पर्छ। अहिले तिमी सम्झन्छौं हामी जब आफ्नो राज्यमा थियौं तब धेरै धनवान थियौं, जो ब्राह्मण कुलका हुन्छन् उनीहरूले सम्झन्छन्- हामी आफ्नो राज्य स्थापना गरिरहेका छौं। त्यो एउटै हाम्रो राज्य थियो, जसलाई देवताको राज्य भनिन्छ। आत्मालाई जब ज्ञान मिल्छ तब खुशी हुन्छ। जीव

आत्मा अवश्य भन्नु पर्छ। हामी जीव आत्मा जब देवी-देवता धर्मका थियौं तब सारा विश्वमा हाम्रो राज्य थियो। यो ज्ञान हो तिम्रो लागि। हिन्दुहरूले हाम्रो राज्य थियो, हामी पनि सतोप्रधान थियौं भन्ने कहाँ सम्झिन्छन्। तिमिले नै यो सारा ज्ञान बुझ्दछौ। त्यसैले हामी नै देवता थियौं र हामी नै अब बन्नु छ। हुन त विघ्नहरू पर्छन् तर तिम्रो दिन-प्रतिदिन उन्नति हुँदै जान्छ। तिम्रो नाम प्रसिद्ध हुँदै जान्छ। सबैले मान्ने छन्- यो राम्रो संस्था हो, राम्रो काम गरिरहेका छन्। बाटो पनि धेरै सहज बताउँछन्। भन्छन्- तपाईं नै सतोप्रधान हुनु हुन्थ्यो, देवता हुनु हुन्थ्यो, आफ्नो राजधानीमा हुनु हुन्थ्यो। अब तमोप्रधान बन्नु भएको छ अरु त कसैले पनि आफूलाई रावण राज्यमा छौं भन्ने सम्झदैनन्।

तिमीलाई थाहा छ- हामी कति स्वच्छ थियौं अहिले तुच्छ बनेका छौं। पुनर्जन्म लिँदै-लिँदै पारस बुद्धिबाट पत्थरबुद्धि बनेका छौं। अब हामी आफ्नो राज्य स्थापना गरिरहेका छौं भने तिम्रोमा उत्साह आउनु पर्छ, पुरुषार्थमा जुट्नु पर्छ। जो कल्प पहिला लागेका थिए ती अहिले पनि अवश्य लाग्छन्। नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार हामीले आफ्नो देवी राज्य स्थापना गरिरहेका छौं। यो पनि तिम्रो घरी-घरी भुल्दछौं। नत्र भित्र धेरै खुशी हुनु पर्छ। एक-अर्कालाई यही याद दिलाऊ- मनमनाभव। बाबालाई याद गर जसबाट नै अब राजाई लिन्छौं। यो कुनै नयाँ कुरा होइन। कल्प-कल्प हामीलाई बाबाले श्रीमत दिनु हुन्छ जसबाट हामी देवी गुण धारण गर्छौं। नत्र सजाय खाएर फेरि कम पद लिनेछौं। यो धेरै ठूलो चिठ्ठा हो। अहिले पुरुषार्थ गरेर उच्च पद पायौं भने कल्प-कल्पान्तर पाउँदै रहनेछौं। बाबा कति सहज सम्झाउनु हुन्छ। प्रदर्शनीमा पनि यही सम्झाउँदै रहनु- हामी नै देवताहरूको राजधानीका थियौं फेरि पुनर्जन्म लिँदै-लिँदै सिँढी तल उत्रँदा-उत्रँदा यस्ता बन्नु भएको हो। कति सहज सम्झाउनु हुन्छ। परमपिता, परमशिक्षक, परम सतगुरु हुनु हुन्छ नि। तिम्रो कति धेरै विद्यार्थीहरू छौं, दौड लगाउँदै रहन्छौं। बाबा लिस्ट मगाउँदै रहनु हुन्छ कति निर्विकारी पवित्र बनेका छन्।

बच्चाहरूलाई सम्झाइन्छ भूकटीको बीचमा आत्मा चम्किन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ। म पनि यहाँ आएर बस्छु। आफ्नो पार्ट बजाउँछु। मेरो पार्ट नै हो पतितलाई पावन बनाउनु। ज्ञान सागर हुँ। बच्चाहरू पैदा हुन्छन्, कोही त धेरै राम्रो हुन्छन्, कोही खराब पनि निस्कन्छन्। फेरि आश्चर्यवत् सुनन्ती, कथन्ती, भागन्ती हुन्छन्। अरे माया, तिम्रो कति प्रबल छौ। फेरि पनि बाबा भन्नुहुन्छ- भागन्ती भएर पनि कहाँ जान्छौं? उहाँ एक बाबा नै तारनहार हुनु हुन्छ। एक बाबा नै सद्गति दाता हुनु हुन्छ, बाँकी यस ज्ञानलाई कसैले त एकदम जान्दैनन्। जसले कल्प पहिले मानेका थिए तिनैले मान्नेछन्। यसमा आफ्नो चलनलाई धेरै सुधार गर्नु पर्छ, सेवा गर्नु पर्छ। धेरैको कल्याण गर्नु पर्छ। धेरैलाई गएर बाटो बताउनु पर्छ। धेरै मीठो बोली वचनले सम्झाउनु पर्छ- हामी नै विश्वको मालिक थियौं। अब फेरि यसरी आफ्नो राज्य लिन सकिन्छ। यो त तिम्रो सम्झन्छौं बाबाले जस्तो सम्झाउनु हुन्छ त्यसरी कसैले सम्झाउन सक्दैन। फेरि पनि चल्दा-चल्दा मायाबाट हार खान्छन्। बाबा स्वयं भन्नुहुन्छ, विकारहरूमाथि विजय प्राप्त गर्नाले नै तिम्रो जगतजित बन्छौ। यी देवताहरू जगतजित बनेका हुन्। अवश्य उनीहरूले यस्तो कर्म गरेका थिए। बाबाले कर्मको गति पनि बताउनु भएको छ। रावण राज्यमा कर्म विकर्म नै हुन्छ, रामराज्यमा कर्म अकर्म हुन्छ। मूल कुरा हो काममाथि विजय प्राप्त गरेर जगतजित बन्नु। बाबालाई याद गर, अब फर्केर घर जानु छ। हामीलाई शत प्रतिशत निश्चय छ, हामी आफ्नो राज्य लिएर नै छोड्ने छौं। तर राज्य यहाँ गर्दैनौं। यहाँ राज्य लिन्छौं। राज्य गर्नेछौं अमरलोकमा। अहिले मृत्युलोक र अमरलोकको बीचमा छौं- यो पनि भुल्दछौं त्यसैले घरी-घरी याद दिलाउनु हुन्छ। अब यो पक्का निश्चय छ, हामी आफ्नो राजधानीमा जाने छौं। यो पुरानो राजधानी अवश्य खतम हुनु छ। अब नयाँ दुनियाँमा जानको लागि देवी गुण अवश्य धारण गर्नु पर्छ। आफू सँग कुरा गर्नु छ। आफूलाई आत्मा सम्झनु पर्छ किनकि अहिले नै हामीले फर्केर जानु छ। त्यसैले आफूलाई आत्मा पनि अहिले नै सम्झनु पर्छ फेरि पछि कहिल्यै फर्केर जानु छ र जो यो ज्ञान मिलोस्। त्यहाँ ५ विकार नै हुँदैनन् जसको कारण हामी योग लगाऔं। योग त यस समयमा लगाउनु पर्छ पावन बन्नको लागि। त्यहाँ त सबै सुधेका हुन्छन्। फेरि बिस्तारै-बिस्तारै कला कम हुँदै जान्छन्। यो त धेरै सहज छ, क्रोधले पनि कसैलाई दुःख दिन्छ नि। मुख्य हो देह-अभिमान। त्यहाँ त देह-अभिमान हुँदैन। आत्म-अभिमान हुनाले विकारी दृष्टि रहँदैन। शुद्ध दृष्टि बन्छ। रावण राज्यमा अपवित्र दृष्टि बन्छ। तिम्रोलाई थाहा छ- हामी आफ्नो राज्यमा धेरै सुखी रहनेछौं। कुनै काम हुँदैन, क्रोध हुँदैन। यसमा सुरुको गीत पनि बनेको छ। त्यहाँ यी विकार हुँदैनन्। हाम्रो कैयौं पटक यो हार र जित भएको छ। सत्ययुग देखि कलियुगसम्म जे जति कुरा भए ती फेरि दोहरिने छन्। बाबा वा शिक्षक सँग जुन ज्ञान छ त्यो तिम्रोलाई सुनाउँदै रहनु हुन्छ। उहाँ रूहानी शिक्षक पनि अनौठो हुनु हुन्छ। उच्च भन्दा उच्च भगवान्, उच्च

भन्दा उच्च शिक्षक पनि हुनु हुन्छ र हामीलाई पनि उच्च भन्दा उच्च देवता बनाउनु हुन्छ। तिमी स्वयं देखिरहेका छौ- बाबा कसरी देवी राज्य स्थापना गरिरहनु भएको छ। तिमी स्वयं नै देवता बन्निरहेका छौ। अहिले त सबैले आफूलाई हिन्दु भन्दछन्। उनीहरूलाई पनि सम्झाइन्छ, वास्तवमा मुख्य त आदि सनातन देवी-देवता धर्म हो, अरू सबैका धर्म चल्दै रहन्छन्। यो एउटै देवी-देवता धर्म हो जो प्रायः लोप भएको छ। यो त धेरै पवित्र धर्म हो। यो जस्तो पवित्र धर्म कुनै हुँदैन। अहिले पवित्र नहुनाको कारण कसैले पनि आफूलाई देवता कहलाउन सक्दैन। तिमीहरू सम्झाउन सक्छौ, हामी आदि सनातन देवी-देवता धर्मका थियौं त्यसैले त देवताहरूलाई पुज्दछौं। क्राइष्टलाई पुज्नेहरू क्रिश्चियन ठहरे, बुद्धलाई पुज्नेहरू बौद्धी ठहरे, देवताहरूलाई पुज्नेवाला देवता ठहरे। फेरि आफूलाई हिन्दु किन कहलाउनु हुन्छ? युक्तिले सम्झाउनु पर्छ। केवल भन्छन्- हिन्दु धर्म, यो धर्म होइन भन्यो भने रिसाउँछन्। भन, हिन्दुहरू आदि सनातन धर्मका थिए तब केही सम्झिन्छन् आदि सनातन धर्म त कुनै हिन्दु होइन। आदि सनातन अक्षर ठीक छ। देवताहरू पवित्र थिए, यी अपवित्र छन् त्यसैले आफूलाई देवता कहलाउन सक्दैनन्। कल्प-कल्प यस्तो हुन्छ, यिनको राज्यमा कतिका धनवान् थिए। अहिले त कंगाल बनेका छन्। तिनीहरू पदमापदमपति थिए। बाबा युक्ति धेरै राम्रो दिनु हुन्छ। सोधिन्छ- तपाईं सत्ययुगमा रहनेवाला हुनु हुन्छ वा कलियुगमा? कलियुगका हुनु हुन्छ भने अवश्य नकेवासी हुनु हुन्छ, सत्ययुगमा रहनेवाला त स्वर्गवासी देवता हुन्छन्। यस्तो प्रश्न सोध्यौ भने सम्झन्छन्- प्रश्न सोध्नेले अवश्य देवता बनाउन सक्छन् होला। अरू त कसैले सोध्न सक्दैन। त्यो भक्तिमार्ग नै बेग्लै छ। भक्तिको फल के हो? त्यो हो ज्ञान। सत्ययुग-त्रेतामा भक्ति हुँदैन। ज्ञानबाट आधा कल्प दिन, भक्तिबाट आधा कल्प रात। मान्नेवाला छन् भने मान्नेछन् नमान्नेवालाले त ज्ञानलाई पनि मान्दैनन् भने भक्तिलाई पनि मान्दैनन्। केवल पैसा कमाउन मात्र जान्दछन्। तिमी बच्चाहरू त योगबलबाट अब राजाई स्थापना गरिरहेका छौ श्रीमत अनुसार। फेरि आधा कल्पपछि राज्य पनि गुमाउँछौ। यो चक्र चल्दै रहन्छ। अच्छा।

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते, रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) धेरैको कल्याण गर्नको लागि आफ्नो बोली धेरै मीठो बनाउनु छ। मीठो बोलीबाट सेवा गर्नु छ। सहनशील बन्नु छ।

२) कर्मको गहन गतिलाई बुझेर विकारहरूमाथि विजय प्राप्त गर्नु छ। जगतजित देवता बन्नु छ। आत्म-अभिमानि बनेर अपवित्र दृष्टिलाई पवित्र बनाउनु छ।

वरदान:- ब्राह्मण जन्मको जन्मपत्रीलाई जानेर सदा खुशीमा रहने श्रेष्ठ भाग्यवा न भव ब्राह्मण जीवन नयाँ जीवन हो, ब्राह्मण आदिमा देवी-देवता हुन्छौ र अहिले बी.के. हौ। ब्राह्मणहरूको जन्मपत्रीमा तीनै काल अति राम्रो छ। जे भयो त्यो पनि राम्रो र जे भइरहेको छ त्यो अझै राम्रो र जे हुनेवाला छ त्यो अति राम्रो। ब्राह्मण जीवनको जन्मपत्री सदैव राम्रो छ, ग्यारेन्टी छ। त्यसैले सदा यही खुशीमा रहने गर- स्वयं भाग्य विधाता बाबाले भाग्यको श्रेष्ठ रेखा खिचिदिनु भयो, आफ्नो बनाउनु भयो।

स्लोगन:- एकरस स्थितिको अनुभव गर्नको लागि एक बाबा सँग सर्व सम्बन्धको रस लेऊ।